

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: NOVERA spol. s r.o.**, se sídlem Psáry 65, IČ: 261 19 374, zast. Vilémem Daňkem, patentovým zástupcem se sídlem Praha 2, Vinohradská 45, proti **žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, za účasti osoby zúčastněné na řízení: GTS Czech s.r.o., (dříve GTS NOVERA s.r.o.), se sídlem Praha 3, Přemyslovská 2845/43, IČ: 284 92 170, zast. JUDr. Petrem Hostašem, advokátem se sídlem Praha 1, Na Struze 1740/7, v řízení o žalobách proti rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 4.11.2009, č.j. O-426487/7966/2007/ÚPV, č.j. O-426488/7970/2007/ÚPV, č.j. O-426489/7968/2007/ÚPV, č.j. O-426490/7969/2007/ÚPV a č.j. O-426491/7967/2007/ÚPV,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn.: 9 Ca 400/2009, sp. zn.: 9 Ca 401/2009, sp.zn.: 9 Ca 402/2009, sp.zn.: 9 Ca 403/2009 a sp.zn.: 9 Ca 404/2009 se spojují ke společnému projednání a rozhodnutí. Věc bude nadále vedena pod sp. zn.: 9 Ca 400/2009.
- II. Žaloby se zamítají.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanými žalobami domáhal přezkoumání v záhlaví uvedených rozhodnutí, kterým předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“) zamítl rozklady žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“):

- ze dne 16.1.2007 o zamítnutí námitek proti zápisu přihlášky kombinované ochranné známky zn.sp.: O-426487 ve znění „Novera“, jejímž současným přihlašovatelem je společnost GTS Novera s.r.o. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“).
- ze dne 16.1.2007 o zamítnutí námitek proti zápisu přihlášky kombinované ochranné známky zn.sp.: O-426488 ve znění „Novera“, jejímž současným přihlašovatelem je osoba zúčastněná na řízení.
- ze dne 16.1.2007 o zamítnutí námitek proti zápisu přihlášky kombinované ochranné známky zn.sp.: O-426489 ve znění „NM NOVERAMOBILE, jejímž současným přihlašovatelem je osoba zúčastněná na řízení.
- ze dne 15.1.2007 o zamítnutí námitek proti zápisu přihlášky kombinované ochranné známky zn.sp.: O-426490 ve znění „NOVERA NM MOBILE, jejímž současným přihlašovatelem je osoba zúčastněná na řízení.
- ze dne 15.1.2007 o zamítnutí námitek proti zápisu přihlášky slovní ochranné známky zn.sp.: O-426491 ve znění „NOVERA MOBILE, jejímž současným přihlašovatelem je osoba zúčastněná na řízení.

Soud prvním výrokem spojil podané žaloby ke společnému projednání, neboť tyto spolu skutkově a právně souvisejí.

Žalobce v podaných žalobách předně poukázal na skutečnost, že je vlastníkem národní kombinované ochranné známky zn .sp.: O-188853 ve znění „NOVERA“ s právem přednosti od 17.2.2003 pro třídy 19, 36 a 37, dále národní slovní ochranné známky zn.sp.: O-426950 ve znění „Nová éra“ s právem přednosti od 2.6.2005 pro třídy 6, 9, 12, 19, 25 a 27, národní slovní ochranné známky zn.sp.: O-426949 ve znění „Novera“ s právem přednosti od 2.6.2005 pro třídy 6, 9, 12, 19, 25, 27, 36, 37, 39, 41 a 43, národní ochranné známky zn.sp.: O-433294 ve znění „Novera“ s právem přednosti od 2.6.2005 pro třídy 35, 38, 40 a 42, ochranné známky Společenství č. 6172266 ve znění „NOVERA“ s právem přednosti od 2.6.2005 pro třídy 6, 12, 19, 25, 27, 37, 39, 40,41 a 43, a ochranná známka zn.sp.: O-460472 ve znění „Novera“ s právem přednosti od 1.7.2008 pro třídy 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18,20,21,22, 23, 24, 26, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 44 a 45. Tvrdil, že označení „NOVERA“ je fantazijským označením, které žalobce užíval již před zápisem obchodní společnosti NOVERA spol. s r.o. do obchodního rejstříku, tedy přede dnem 11.10.1999. Vzniklo spojením prvních třech hlásek příjmení jednatele společnosti Václava Nováka se slovem éra - Nov + éra = NOVERA, což lze doložit svědeckými výpověďmi a zaslaným přáním k novému roku klientům společnosti. Uvedl, že podnikatelská činnost žalobce spočívá zejména v realizaci staveb, přičemž se zaměřuje na developerské projekty. Výstavba domů zahrnuje komplexní služby, jako je zavádění telekomunikačních sítí atd. Žalobce podniká rovněž v oblasti telekomunikačních služeb. Dne 5.2.2008 vydal Český telekomunikační úřad žalobci osvědčení potvrzující, že tato společnost oznámila komunikační činnost. Osoba zúčastněná na řízení vznikla v roce 2005 spojením dvou telekomunikačních operátorů GTS CZECH a Aliatel. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce začala podnikat v oblasti komunikací dříve než osoba zúčastněná na řízení. K tomu žalobce poukázal na celou řadu důkazů.

Tvrdil, že osoba zúčastněná na řízení začala užívat označení obsahující konfliktní slovo „NOVERA“ až po dni jejího vzniku, tedy od roku 2005. Ke dni podání žaloby pak podala zúčastněná osoba celkem 37 přihlášek ochranných známek. Žalobce podal proti přihláškám námítky. Dle žalobce musela zúčastněná osoba vědět o existenci namítaných ochranných známek žalobce s dřívějším právem přednosti. Uvedl, že je velice nepravděpodobné, že obchodní společnost, jejíž roční tržby se pohybují okolo 6 miliard Kč a

má kolem 730 zaměstnanců, by nezjišťovala, zda-li slovo „Novera“ není užíváno po právu jiným subjektem. Nehledě na to, že vzhledem ke způsobu vzniku zúčastněné osoby, by bylo logické zachování jisté kontinuity jejích předchůdců v názvu společnosti, která spojením vzniká. K tomu poukázal na skutečnost, že žádná z poboček GTS Central European Holding B.V. (GTS CE) v dalších evropských zemích nevyužívá ve svém názvu označení „NOVERA“. Tvrdil, že slovní prvek „GTS“ je prvkem popisným a nemá distinktivní povahu. Nelze ho tedy považovat za snahu osoby zúčastněné na řízení, odlišit se od ostatních subjektů na trhu. Tento prvek označuje telekomunikační síť, která je využívána i jinými telekomunikačními společnostmi. Upozornil na skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení nepoužívá na svých internetových stránkách obchodní firmu tak, jak byla zapsána do obchodního rejstříku, tedy s dodatkem s.r.o. Tento dodatek by přitom zvýšil rozlišovací schopnost označení a snížil tak zaměnitelnost s označeními a obchodní firmou žalobce.

Dále žalobce poukazoval na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.6.2009, č.j.: 3 Cmo 398/2008-685 ve věci žalobce proti osobě zúčastněné na řízení o ochranu před porušováním práv z ochranné známky, ochranu před nekalou soutěží a o ochranu obchodní firmy, jímž bylo rozhodnuto, že žalovaný je povinen změnit svou obchodní firmu tak, aby neobsahovala slovo NOVERA. Vrchní soud v Praze tedy dospěl k závěru, že obchodní firmy jsou zaměnitelné.

Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že uvedený rozsudek Vrchního soudu v Praze je listinný materiál podaný po uplynutí zákonné tříměsíční lhůty pro podání námitek, a tedy že jeho obsah nemůže mít vliv na napadené rozhodnutí. K tomu poukázal na ust. § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a tvrdil, že toto rozhodnutí představuje nový důkaz, který nemohl uplatnit v zákonné tříměsíční lhůtě k podání námitek, jelikož byl vydán dne 17.6.2009. Uvedený rozsudek byl dne 5.8.2009 Vrchním soudem odeslán zpět Městskému soudu v Praze. Dne 4.9.2009 byl pořízen opis rozsudku při nahlížení do spisu. Dne 18.11.2009 pak žalobce obdržel usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10.11.2009 o návrhu na odložení vykonatelnosti, na základě kterého se vykonatelnost rozsudku Vrchního soudu v Praze č.j. 3 Cmo 398/2008 odkládá až do právní moci rozhodnutí o dovolání podaném v této věci. Dne 27.8.2009 pak žalobce obdržel usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20.7.2009, kterým bylo rozhodnuto o vstupu společnosti GTS NOVERA s.r.o. do řízení podle § 107 odst. 1 o.s.ř.

Tvrdil, že z výše uvedeného vyplývá, že mu náleží starší práva k označení „NOVERA“, vyplývající z ochranných známek a z obchodní firmy. Žalobce podniká pod označením „NOVERA“ od roku 1999, zatímco osoba zúčastněná teprve od roku 2005. Žalobci náleží prioritně starší právo k ochranné známce ve znění „NOVERA“, která byla podána v roce 2003. Osoba zúčastněná podala první přihlášku ochranné známky obsahující označení „NOVERA“ až v roce 2005. Žalobce na svá práva k obchodní firmě a ochranným známkám upozornil žalovaného již v roce 2005, když ve stanovených lhůtách podal námitky a připomínky postupně ke všem jeho přihláškám ochranných známek a nárok u soudu uplatnil bez průtahů. Vzhledem k množství vynaložených finančních prostředků na reklamu a propagaci v řádu desítek milionů Kč, jak lze zjistit z dokumentace, přiložené již dříve k námitkám podaným proti zápisu přihlášek ochranných známek osoby zúčastněné zn.sp.: O-422581, O-423163, O-423163, O-423608, O-423609, O-423610, O-426487, O-426488, O-426489, O-426490, O-42691, má žalobce od počátku zájem vymoci práva, která mu náleží.

Uvedl, že v průběhu sporů o ochranné známky a obchodní firmu s osobou zúčastněnou předložil žalobce velkým množstvím důkazních materiálů prokazujících užívání označení „NOVERA“ v souvislosti se službami: „poradenství v obchodní činnosti, obchodní management a podnikové poradenství, marketing, reklama, propagace, průzkum trhu, vyhledávání dat v počítačových souborech (pro třetí osoby), systematizace informací do počítačové databáze, telekomunikační služby, zprostředkovatelská a poradenská činnost pro

služby v oblasti telekomunikací, informace o telekomunikaci, počítačová komunikace, projektová činnost v oblasti telekomunikační a výpočetní techniky, tvorba a pronájem software, tvorba a správa webových stránek, pronájem počítačů, poradenské služby v oblasti hardware a software“, dále prokazující rozsáhlou propagační činnost, díky které vešla ochranná známka ve znění „NOVERA“ ve známost široké veřejnosti. Tvrdil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uznal, že žalobce užíval označení ve znění „NOVERA“, a již před podáním přihlášky napadené ochranné známky označení propagoval, a to i prostřednictvím inzerce v celostátních periodikách a televizním vysílání, tedy nikoliv pouze v rozsahu regionálním. Za relevantní osoby označil žalovaný osoby, které se zabývají výstavbou rodinných domů a souvisejícími činnostmi, např. dodavatelé nebo odběratelé. Namítal, že dodavatelské faktury, objednávky a další materiály prokazující zájem nebo skutečnou dodávku výrobků nebo poskytování služeb na českém trhu byly předloženy k námitkám, resp. Připomínkám, proti zápisu ochranných známek osoby zúčastněné do rejstříku. Úřad je pravděpodobně nebral v potaz i přesto, že čísla předmětných spisů byly vždy důsledně vyjmenovány v podaných námitkách nebo připomínkách. Předkládání rozsáhlých důkazních materiálů žalobce považoval za nadbytečné, vzhledem k tomu, že jsou uloženy ve spisech žalovaného.

Závěrem zopakoval, že poskytuje spolu s výstavbou domů i další související služby, jako je zavádění telekomunikačních sítí (počítačové, telefonní, internetové) atd. Tyto služby jsou určeny stejnému okruhu spotřebitelů jako služby uvedené v seznamu přihlašovaného označení. Lze předpokládat, že většina zákazníků žalobce bude požadovat, aby v zakoupeném bytě, kanceláři nebo domu byly instalovány telekomunikační sítě. Jedná se tedy o stejné spotřebitele, kteří by mohli být uvedeni v omyl, pokud by jim tyto služby poskytovala právě osoba zúčastněná. Došlo by tak k záměně vlastníků/přihlašovatelů, jejich obchodní firma i zapsané/přihlašované ochranné známky obsahují označení „NOVERA“. K této záměně došlo a dochází, jak je rovněž uvedeno v důkazních materiálech u spisů vedených žalovaným. K tomu žalobce poukázal na celou řadu spisů Úřadů, důkazy uložené ve spisech zdejšího soudu sp.zn.: 8 Ca 283-287/2009, výpis z webových stránek žalobce, obchodní plán žalobce vydaný dne 15.2.2003 a nabídky klientů JESENICE CITY – služby internetu, dat a telefonu.

Z uvedených důvodů žalobce žádal, aby soud zrušil žalobou napadená rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení. Dále konstatoval, že z rejstříkových údajů vyplývá, že namítaná ochranná známka č. 259067 má dřívější datum podání než přihlašované označení, a je tudíž starší ochrannou známkou ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. 441/2003 Sb. o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 441/2003 Sb.“). Žalovaný se nejprve zabýval námitkami podanými podle ust. § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., přičemž konstatoval, že dobré jméno ochranné známky vyjadřuje především skutečnost, že podstatná část relevantní veřejnosti ochrannou známkou v důsledku jejího užívání zná. Ochranná známka s dobrým jménem tedy musí získat známost mezi spotřebiteli výrobků a služeb, jichž se týká. To znamená, že pokud se jedná o výrobky běžné denní spotřeby, je relevantní veřejností veřejnost jako celek, zatímco v případě specifických výrobků může být relevantní veřejností i jen velmi úzký okruh osob. Pokud se jedná o rozsah známosti a jeho prokazování, nemůže být stanovena určitá procentuální hranice, od které má ochranná známka dobré jméno. Vždy záleží na konkrétních okolnostech daného případu. Jako důkazy mohou sloužit především údaje o výši prodeje výrobků a služeb označených danou ochrannou známkou, jejich podíl na daném trhu, průzkumy veřejného mínění týkající se známosti ochranné známky mezi spotřebiteli, rozsah reklamních aktivit a

investice vydané na její propagaci, územní rozsah, doba užívání, ocenění výrobků a služeb v různých soutěžích apod. V dané věci žalobce k prokázání dobrého jména namítané ochranné známky předložil řadu důkazů z let 2000-2005, zejména faktury, smlouvy a objednávky inzerce či reklamy s v rozhodnutí uvedenými subjekty. Dále předložil dokumenty, v nichž propagoval společnost při Poháru Autoklubu ČR v roce 2002, stavební povolení stavebního Úřadu Jesenice na stavbu reklamního zařízení, výpis z obchodního rejstříku žalobce, propagační materiály, darovací smlouvy a inzerci ve Stavebních novinách, na výstavě Bydlení či v časopisu Pražský jihovýchodní Region. Spolu s rozkladem předložil žalobce další materiál, a to „Průzkum dobrého jména společnosti NOVERA, spol. s r.o.“. Mimoto poukázal na veškerou spisovou dokumentaci, nacházející se ve spisech týkajících se ostatních přihlášek ochranných známek zúčastněné osoby.

Z dokladů předložených žalobcem v zákonné lhůtě pro podání námitek žalovaný shledal, že žalobce propaguje od roku 2000 svou obchodní firmu různými mediálními způsoby na celém území České republiky, a to reklamou v radiu (Rádio Beat, FAJN rádio, a.s. a KISS 98 FM s.r.o.) reklamním spotem vysílaným na velkoplošné světelné obrazovce umístěné na Václavském náměstí v Praze, internetovou reklamou na portálu X, na závodních vozidlech či dresech na různých soutěžích, inzerci v tisku, TV, billboardu, kalendáři a v Atlase Prahy. Jelikož žalobce obchoduje se stavebními materiály, resp. zabývá se výstavbou rodinných domů a zajišťuje s tím související činnosti, např. realitní a úvěrovou, budou v tomto případě relevantní veřejností všechny osoby, které se těmito aktivitami zabývají, tj. současní či budoucí obchodní dodavatelé nebo samotní odběratelé jako fyzické osoby. Konstatoval, že zajištění bydlení je pro běžného občana prioritou, přičemž na trhu existuje řada podnikatelských subjektů nabízejících stejné či podobné výrobky a služby jako namítající. Získání dobrého jména má přitom kromě kvantitativní stránky (intenzita a časový rozsah užívání, podíl výrobků na trhu, propagace) také stránku kvalitativní, která zahrnuje například spotřebitelské ankety, audity, zprávy o pověsti nebo hodnotě ochranné známky. V tomto smyslu žalobce doložil pouze rozsáhlou propagační činnost, avšak z ní nelze bez dalších informací na získání dobrého jména a na případné těžení z něj nebo z rozlišovací způsobilosti namítaného označení usoudit, protože při existenci velkého počtu subjektů nabízejících předmětné služby je nutno výše uvedené informace doložit. Obchodní korespondence, která podle žalobce dokládá záměnu společností žalobce a osoby zúčastněné na řízení u relevantních spotřebitelů, není dle žalovaného v tomto smyslu průkazná. Jedná se celkem o čtyři dopisy, avšak u jednoho z nich není adresát uveden, u jednoho je jako adresát uvedena společnost GTS NOVERA se sídlem Říčanská 431, Jesenice u Prahy, kde však zúčastněná osoba ani žalobce sídlo nemají, a zbývající dva dopisy jsou adresované společnosti GTS NOVERA a.s. Mimoto i označení, u nichž neexistuje ze strany průměrných spotřebitelů nebezpečí záměny, se mohou stát v ojedinělých případech předmětem záměny u některých spotřebitelů. Taková ojedinělá záměna však není s to závěr o neexistenci nebezpečí záměny zvrátit, jak je rovněž konstatováno v rozhodnutí Soudu prvního stupně Evropských společenství ve věci T-247/03 „TORRES v. TORRE MUGA“.

Pokud jde o důkazní prostředky, nacházející se v ostatních uvedených přihláškách ochranných známek, resp. o materiál „Průzkum dobrého jména společnosti NOVERA spol. s r.o.“ podaný až s rozkladem, žalovaný je s ohledem na koncentrační charakter řízení o námitkách nemohl vzít v úvahu. Materiál „Průzkum dobrého jména společnosti NOVERA spol. s r.o.“ by mimoto ani neměl pro řízení o námitkách v dané věci potřebnou vypovídací hodnotu, protože byl získán nikoliv mezi všemi relevantními spotřebiteli, ale výlučně mezi bývalými či současnými obchodními partnery namítajícího.

Žalovaný tak dospěl k závěru o nedostatečném doložení získání dobrého jména namítané ochranné známky. Uzavřel, že jelikož ve smyslu ust. § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. musí být všechny podmínky úspěšného podání tohoto typu námitek splněny

kumulativně, nebylo nutno splnění ostatních podmínek v dané věci zkoumat a námitky podané podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) citovaného zákona zamítnout.

Dále se žalovaný zabýval hodnocením námitek podaných podle ust. § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., jejichž doložení měly rovněž zajistit doklady uvedené výše. Uvedl, že tyto doklady potvrzují, že žalobce užíval označení „NOVERA spol. s r.o.“ v obchodním styku v České republice v letech 2000 a 2001, a to jak ve slovní podobě, tak v grafické podobě, kde označení bylo doplněno symbolem střechy, pro „stavebniny, stavební materiál, střechy a krytiny“, pro „prodej stavebního materiálu, velkoobchod se stavebním materiálem, realitní kanceláře, stavby řadových domů, zateplování objektů, výstavbu rodinných domků a obchodní činnost“. Z předložených dokladů je rovněž zřejmé, že namítané označení „Novera ... nová éra bydlení a staveb!“ žalobce užíval zejména v rozhlasové reklamě a při své propagaci v tisku a na internetu v období od roku 2004 do roku 2005, tj. před podáním napadené přihlášky ochranné známky, pro výrobky jako „rodinné domy na klíč, bytové nástavby, strojní omítky a zateplování budov, stavební materiály, realitní a obchodní činnost“. Žalovaný proto v souladu s Úřadem konstatoval, že žalobce užíval namítaná označení „NOVERA spol. s r.o.“ a „Novera ... nová éra bydlení a staveb“ před podáním předmětné přihlášky ochranné známky, přičemž toto užívání nemělo, resp. nemá, jen místní dosah. Proto žalovaný porovnal přihlašované označení s namítanými označeními, přičemž konstatoval, že ve všech označeních se objevuje shodný slovní prvek „Novera“, resp. „NOVERA“, jenž je s ohledem na jeho umístění a velikost v namítaných označeních prvkem výrazně dominantním. V přihlašovaném označení je sice tento slovní prvek umístěn v obrazovém prvku, avšak tento obrazový prvek není příliš výtvarně výrazný a spíše zajišťuje kontrastní tmavé pozadí pro světlý slovní prvek, přičemž je abstraktního, geometrického charakteru, takže při vizuálním vnímání nepotlačí shodnost slovního prvku „Novera“ přihlašovaného označení s dominantním slovním prvkem namítaných označení. Porovnávaná označení je proto nutno z vizuálního hlediska pokládat za podobná (k stejným závěrům dospěl žalovaný i v ostatních napadených rozhodnutích).

Z hlediska fonetického je výslovnost slovního prvku „NOVERA“, resp. „Novera“ u všech porovnávaných označení rovněž totožná. I když u namítaných označení zazní při vyslovení i další výrazy jako „spol s r.o.“ či po kratší pomlce vyjádřené tečkami slova „nová éra bydlení a staveb!“, bude sluchový vjem vzhledem ke shodnému dominantnímu slovnímu prvku podobný. Přihlašované označení je tedy podobné s namítaným označením i z fonetického hlediska.

Z hlediska významového bude průměrný spotřebitel tento slovní prvek považovat za fantazijní, neboť je jen malá pravděpodobnost, že by výraz „NOVERA“ pokládal za základ francouzského či italského slova znamenajícího „obnovit, měnit“ či „číslovat, očíslovat, počítat“, jelikož tato slova tvoří běžnou zásobu základních cizích slov.

Žalovaný proto dospěl k závěru, že celkový dojem, jakým porovnávaná označení působí na průměrného spotřebitele, je jak u přihlašovaného, tak u namítaných označení, podobný. Z předložených dokladů tedy vyplývá, že žalobce užíval namítaná označení jako obchodní firmu a jako nezapsaná označení tvořená grafickým znázorněním střechy a pod ním umístěným nápisem „NOVERA“ buď samostatně od roku 2000 pro stavebniny, stavební materiál, střechy, krytiny, prodej stavebních materiálů, velkoobchod se stavebním materiálem, realitní kancelář, stavby řadových domů (na klíč), zateplování objektů, výstavbu rodinných domků, nebo v letech 2004 až 2005 s dodatkem „... Nová éra bydlení a staveb!“, a to pro bytové nástavby, strojní omítky a zateplení budov, stavební materiály, realitní činnost a obchodní činnost, prodej cementu, hutních materiálů. Z uvedených dokladů je dle žalovaného zřejmé, že žalobce propagoval svá označení v médiích (rozhlas, tisk, internet i TV) či na různých sportovních akcích, a žalovaný tudíž konstatoval, že práva k označení obsahujícímu slovo „NOVERA“ mu vznikla před podáním přihlášky ochranné známky a že splnil i další

podmínku uvedenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., tj. překonání místního dosahu. Rovněž byla konstatována podobnost předmětných označení. Avšak pokud jde o shodnost či podobnost výrobků a služeb, žalovaný stejně jako Úřad dospěl k závěru, že tuto podmínku je nutno pokládat za nesplněnou, neboť výše uvedené výrobky a služby, prodávané a poskytované pod namítanými označeními, jsou jiné povahy, mají jiný účel a nacházejí si, ve srovnání se službami uvedenými v seznamu přihlašovaného označení, odlišný okruh spotřebitelské veřejnosti.

K argumentu žalobce, že služby poskytované pod jeho ochrannou známkou zahrnují i montáž a instalaci telekomunikačních a datových kabelů a zařízení, přičemž z předložených faktur je zřejmé, že žalobce tyto služby poskytuje v rámci dodávek komplexních stavebních služeb, žalovaný uvedl, že v případě námitek podaných z titulu práv k nezapsanému nebo jinému označení užívanému v obchodním styku se neporovnávají výrobky zapsané, ale výrobky pro které je označení skutečně užívané, přičemž uvedené služby nemá žalobce zapsány ani pro namítanou ochrannou známkou. Z žalobcem předložených dokladů v rámci řízení před Úřadem nijak nevyplývá, že by poskytoval výše uvedené služby, neboť doklad o odpojení a vystěhování PC a montáži kabelu pro připojení k internetu nelze brát jako relevantní, když žalobce zde figuruje jako odběratel těchto služeb, nikoliv jako jejich poskytovatel či zprostředkovatel pro třetí osoby. V této souvislosti je nutno připomenout, že pro interní potřeby je výpočetní technika a další technické prostředky, které umožňují připojení k internetu, využívány nejen žalobcem, ale prakticky u všech podnikatelských subjektů. Využívání výpočetní techniky pro interní potřeby však nelze zaměňovat s prodejem těchto výrobků a s poskytováním příslušných služeb spotřebitelské veřejnosti.

Konstatoval, že další doklady předložené s rozkladem nemohou být s ohledem na koncentraci řízení o námitkách brány v potaz. K tvrzení žalobce, že prokázal poskytování takových služeb jako je marketing, reklama a propagace, žalovaný uvedl, že tyto služby nebyly přihlášeny k ochraně. Mimoto nelze z toho, že žalobce na svých propagačních materiálech uvádí výrobky třetích osob, dovozovat, že pro ně poskytuje reklamní a propagační činnost. Podle názoru žalovaného je z těchto materiálů toliko patrné, že žalobce rovněž obchoduje s výrobky jiných společností (jelikož např. prodává stavební materiály od třetích osob). Proto je logické, že ve svých materiálech bude spotřebitele informovat o tom, že je dodavatelem výrobků od třetích osob, to však neznamená, že by si tyto firmy u žalobce objednávaly za úplatu jejich propagaci za situace, kdy by s namítajícím neměly žádné obchodní vztahy. Žalovaný rovněž konstatoval, že pro vlastní propagaci není třeba mít tyto služby zapsány jako předmět podnikání v obchodním rejstříku. Na základě výše uvedeného žalovaný námitky podané podle ust. § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb. zamítl.

Pokud jde o námitky podané podle ust. § 7 odst. 1 písm. h) zákona č. 441/2003 Sb. žalovaný shodně s Úřadem konstatoval, že žalobce není aktivně legitimován k podání námitek z tohoto titulu, neboť tou může být pouze osoba fyzická, jež je subjektem práva na ochranu osobnosti podle ust. § 11 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku.

Žalovaný se dále zabýval námitkami podanými podle ust. § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb., k jejichž doložení byly předloženy stejné doklady jako k námitkám podaným podle ust. § 7 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Z těchto dokladů dle žalovaného nevyplývá, že by bylo označení „NOVERA“ vytvořeno na zakázku žalobce, resp. že by žalobce k němu měl autorská práva. Tyto doklady pouze prokazují užívání loga žalobce v obchodním styku. Je sice možno akceptovat argument žalobce, že tímto názvem je míněno spojení a zkrácení slov nová éra, a to ve spojitosti s bydlením, avšak stejně tak je možno souhlasit se závěrem, že se jedná o označení bez významu, tedy fantazijní. Přitom je zřejmé, že slovo „novera“ nemůže být autorským dílem také z toho důvodu, že tvořilo ještě před uzavřením smlouvy o vytvoření díla název v té době již existující společnosti, přede dnem práva přednosti také existovaly namítané ochranné známky Společenství obsahující slovní prvek „NOVERA“. Takový slovní

prvek proto nenaplnuje požadavek na originalitu, která je základním znakem autorského díla. Tento závěr na druhou stranu neznamená, že by případné autorské dílo jako celek nemohlo být užíváním dotčeno. Touto otázkou se ovšem žalovaný nemohl zabývat, neboť je zjevné, že pokud se týká průkazu autorství, žalobce neunesl důkazní břemeno, když v zákonné lhůtě pro podání námitek nepředložil k tomuto tvrzení dostatečně průkazné důkazní prostředky.

Žalovaný dále posuzoval námitky podané podle ust. § 7 odst. 1 písm. j) zákona č. 441/2003 Sb. a po jejich zhodnocení konstatoval, že doménové jméno není předmětem práva průmyslového vlastnictví. Institut doménového jména není výslovně upraven ani v mezinárodních dohodách jako je Pařížská unijní úmluva, Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (TRIPS), ani v českém národním zákonodárství. Jedná se pouze o nárok oprávněného na zřízení a vedení zápisu tohoto jména v databázi jmenných serverů registrátora. Registrace doménového jména je výsledkem smlouvy uzavřené mezi dvěma soukromoprávními subjekty - žadatelem a registrátorem, v dané věci NIC.CZ, takže z něj nemohou vznikat žádná oprávnění ani povinnosti vůči třetím osobám. Názor žalobce, že s ohledem na úzkou souvislost s jeho ochrannou známkou a obchodní firmou se jedná o právo z průmyslového vlastnictví, je tudíž neopodstatněný. Ačkoliv je tedy možno doménové jméno pokládat za předmět občanskoprávních vztahů, nelze ho pokládat za institut průmyslového vlastnictví. Žalovaný proto konstatoval, že Úřad nepochybil, když uvedl, že právo k doménovému jménu je ve vztahu k námitkám z titulu jiného práva z průmyslového vlastnictví irelevantní a námitky podané podle ust. § 7 odst. 1 písm. j) zákona č. 441/2003 Sb. zamítl.

Žalovaný se následně věnoval hodnocení námitek podaných podle ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., tj. tvrzení o nedobré víře zúčastněné osoby. Uvedl, že pro účely posouzení dobré víry ve známkovém právu se zejména bere v úvahu, zda osoba, která podala přihlášku ochranné známky, věděla o právu jiné osoby na stejné nebo podobné označení nebo zda nemohla být neznalá takového práva v době podání přihlášky ochranné známky a zda by použití takového označení bylo v rozporu s dobrými mravy. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozhodnutí OHIM, kde je např. v rozhodnutích ze dne 14.12.2004 („NAKED“) nebo ze dne 19.12.2005 („ESM“) nedostatek dobré víry charakterizován jako nepoctivost, která by nedosahovala standardů přijatelného komerčního chování. Z tohoto plyne, že pro konstatování nedobré víry přihlašovatele je třeba prokázat dva elementy, a to znalost o jiném označení a dále nepoctivý úmysl přihlašovatele, a to v době podání předmětné přihlášky ochranné známky.

V dané věci žalovaný konstatoval, že ze spisového materiálu nijak nevyplývá, že by zúčastněná osoba v době přihlášení předmětného označení věděla o namítané ochranné známce, když neexistovala žádná obchodní spolupráce mezi žalobce a osobou zúčastněnou na řízení a oba subjekty se s ohledem na odlišný charakter podnikání na společném trhu ani neseťkávaly. Proto žalovaný konstatoval, že nebyla prokázána znalost o tomto označení a ani nepoctivý úmysl zúčastněné osoby, která podniká v odlišné oblasti poskytovaných služeb. Pokud se týká poukazu žalobce na veřejnou přístupnost rejstříku ochranných známek, žalovaný uvedl, že není podmínkou podání přihlášky ochranné známky provést si rešerši ještě před jejím podáním, a je pak k tíži osoby zúčastněné na řízení, dojde-li ke kolizi se starším právem jiného vlastníka. Ze samotné existence veřejně dostupného rejstříku nelze vyvozovat nedostatek dobré víry u těch přihlašovatelů, kteří si rešerši neprovedli s odůvodněním, že ta učinit měli. Další argument žalobce, že důkazem nedobré víry osoby zúčastněné na řízení je řada pokusů o registraci ochranných známek, které jsou obdobné a obsahují slovní prvek „Novera“, a které jsou vzhledem k nutnosti opakovaného podávání námitek zřetelným pokusem osoby zúčastněné na řízení o finanční vyčerpání žalobce není přesvědčivý. Je obvyklé, že si každý subjekt chrání svoje produkty nebo jím poskytované služby známkovou řadou, mimoto v dané věci nejsou služby uvedené v seznamu výrobků a služeb přihlašovaného označení podobné výrobkům a službám v seznamu namítané ochranné

známky. Proto nelze ani tento argument namítajícího přijmout. Žalovaný tak konstatoval, že námitky podané z titulu nedobré víry osoby zúčastněné na řízení je nutno zamítnout. Doplnil, že v dané věci navíc z obsahu předmětného spisu vyplývá, že ani veřejnoprávní průzkum Úřadu nezjistil kolizi s namítanou ochrannou známkou, neboť tato ochranná známka je zapsána pro jiný seznam výrobků a služeb. Proto nelze tento argument žalobce akceptovat.

K námitkám žalobce proti zápisu předmětné přihlášky ochranné známky do rejstříku, podané ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. dne 15.5.2007, odůvodněné existencí přihlášky ochranné známky Společenství č. 4404539 s právem přednosti ode dne 22.4.2005, tedy s dřívějším právem přednosti než přihlašované označení, uvedl, že z obsahu předmětného spisu bylo zjištěno, že zprávou ze dne 4.11.2005 bylo osobě zúčastněné na řízení v rámci věcného průzkumu sděleno, že přihlašované označení se ve svém názvu shoduje s přihláškou v připomínkách uvedené ochranné známky Společenství č. 4404539 ve znění „NOVERA“, která je podána pro jiného vlastníka s dřívějším právem přednosti pro shodné služby ve třídě 38 mezinárodního třídění výrobků a služeb, což by mohlo vést k záměně. Osoba zúčastněná na řízení byla upozorněna, že pokud ve stanovené lhůtě výsledek věcného průzkumu nevyvrátí, bude předmětná přihláška ochranné známky částečně zamítnuta. V podání doručeném dne 21.12.2005 zúčastněná osoba k výsledku věcného průzkumu uvedla, že má podáno několik přihlášek ochranných známek obsahujících slovní prvek „NOVERA“, resp. „Novera“, přičemž přihláška ochranné známky zn.sp.: O-422581 jako první z nich byla podána již dne 21.1.2005 a přihláška ochranné známky zn.sp.: O-423163 dne 8.2.2005. Vzhledem k tomu, že tyto dvě přihlášky ochranné známky požívají dřívějšího práva přednosti a první z nich je zcela shodného znění jako věcným průzkumem označená přihláška ochranné známky Společenství č. 4404539, předpokládá zúčastněná osoba, že uvedená přihláška ochranné známky Společenství bude zamítnuta, a proto navrhuje zveřejnění předmětného označení pro celý přihlášený seznam služeb. Dále bylo zjištěno, že přihláška ochranné známky zn. sp. O-422581 i přihláška ochranné známky zn. sp. O-423163 byly dne 9.8.2007 zapsány do rejstříku ochranných známek pod č. 291894 a č. 291895 pro služby ve třídě 38 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Žalovaný tedy zjistil, že přihlašovatel předmětného označení je současně přihlašovatelem, resp. vlastníkem, ochranných známek č. 291894 a č. 291895, které jsou prioritně starší než v připomínkách uvedená přihláška ochranné známky Společenství č. 4404539, u níž mimoto probíhá řízení o námitkách. Za situace, kdy přihlašované označení je součástí známkové řady, založené na slovním prvku „NOVERA“, jejíž dvě ochranné známky požívají dřívějšího práva přednosti než v připomínkách uvedená přihláška ochranné známky Společenství, proto shledal žalovaný připomínky podané dne 15.5.2007 jako nedůvodné.

Pokud jde o rozsudek č.j. 3 Cmo 398/2008 Vrchního soudu v Praze, který předložil žalobce dne 8.9.2009, jedná se o listinný materiál podaný po uplynutí zákonné tříměsíční lhůty pro podání námitek. Na rozhodnutí o námitkách tedy jeho obsah nemůže mít vliv. Nicméně mimo rámec řízení o námitkách žalovaný uvedl, že se s obsahem tohoto rozsudku seznámil a zjistil, že jeho výrok se týká toliko změny obchodní firmy společnosti GTS NOVERA s.r.o., nikoliv známkoprávních či nekalosoutěžních aspektů sporu, přičemž nároky žalobce, resp. v dané věci namítajícího, byly rozsudkem soudu prvního stupně zamítnuty.

Uzavřel, že na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že zápisem přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek nedojde k zásahu do zákonem chráněných starších práv žalobce.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Uvedl, že žalobce v žalobě nevytýká napadenému rozhodnutí žádné pochybení, ani netvrdí, že by byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Žalobce netvrdí, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné, ani neuvedl žalobní body, z nichž by bylo patrné, z

jakých skutkových a právních důvodů požaduje zrušení napadeného správního rozhodnutí. Pokud se žalobce dožaduje provedení důkazů týkajících se spisů jednotlivě uvedených přihlášek ochranných známek osoby zúčastněné na soudním řízení, žalovaný sdělil, že provedením těchto důkazů nelze zjistit nic jiného, než to, že přihlášky byly podány a že o nich je nebo bylo vedeno správní řízení, u některých z nich, že správní rozhodnutí je podrobena soudnímu přezkumu. K těmto řízením žalobce obecně uvádí, že osoba zúčastněná na soudním řízení, musela vědět o existenci namítané ochranné známky, s tímto tvrzením však žalobce nespojuje žádné vývody ani právní důsledky, jenom domněnky, jaká označení by osoba zúčastněná měla přihlašovat, aby se odlišila od starší namítané ochranné známky. Uzavřel, že jakkoli žalobce navrhuje provedení mnoha důkazů, z důvodu, že neuvedl žádný žalobní bod, z něhož by mělo být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jeví se návrh na provedení důkazů právně bezvýznamný.

K námitce, podle které žalovaný odmítl při rozhodování o rozkladu přihlédnout k rozsudku Vrchního soudu v Praze ve věci 3 Cmo 398/2008, žalovaný uvedl, že žalobce opomíjí skutečnost, že zvláštní právní předpis zákon č. 441/2003 Sb. námitkové řízení definuje jako řízení koncentrované, v němž je námitky a důkazy možné uplatnit pouze ve lhůtě 3 měsíců ode dne zveřejnění přihlášky ochranné známky ve Věstníku Úřadu. Podle ust. § 25 odst. 2 druhá věta tohoto zákona Úřad k doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po uvedené lhůtě nepřihlíží. Pokud tedy žalobce uvedený důkaz nepředložil v řízení o námitkách ve stanovené lhůtě, Úřad k němu v řízení o rozkladu přihlížet nejen nemůže, ale ani nesmí. Takový důkaz, který namítající dosud nemá k dispozici, avšak zná jeho obsah, může namítající avizovat, pokud takový důkaz mající uvedený obsah bude v budoucnu předložen (zde například rozsudek soudu, který by již byl vyneseno, avšak dosud písemně vypracován a nebyl namítajícímu zaslán), takový důkaz bude připuštěn. Nový důkaz, který žalobce uplatnil až po třech měsících od zveřejnění přihlášky ochranné známky však proveden být nemůže. To není na překážku uplatnění zásady materiální pravdy ani to nesnižuje váhu soudního rozhodnutí nebo případného jiného důkazu, neboť žalobce je oprávněn je uplatnit v řízení o platnost ochranné známky a v případě soudního rozhodnutí, podle něhož je užití ochranné známky nedovoleným soutěžním jednáním, v řízení o zrušení ochranné známky.

Uvedl, že žalobní řízení je ovládáno dispoziční zásadou, tedy žalobce je povinen výslovně označit důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí a jen v mezích takto uplatněných důvodů je soud oprávněn napadené rozhodnutí zkoumat. V daném případě žaloba kopíruje rozklad podaný u správního orgánu. K tomu v souladu s nálezem Nejvyššího správního soudu č.j.: 7 A 127/2001 uvedl, že pokud opravný prostředek podaného ve správním řízení brojí proti postupu a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, lze se jimi domáhat doplnění správního řízení i změny tohoto rozhodnutí, kdežto námitkami žalobními, které brojí proti pravomocnému druhostupňovému rozhodnutí (které mohlo vady vytýkané prvostupňovému rozhodnutí plně či zčásti odstranit), se nelze domáhat jeho změny (vyjma sankční modorce), cíle těchto námitek jsou odlišné, nelze je zaměňovat a nelze proto ani specifikovat žalobní námitky odkazem na obsah námitek rozkladových, popřípadě jejich převzetím do žaloby.

Uzavřel, že s ohledem na okolnost, že žalobce netvrdí, že by byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, ani netvrdí, že by postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí, usuzuje, že žalobce neprokázal, že by jemu svědčila legitimace k podání žaloby. Žaloba neobsahuje označení výroků rozhodnutí, které by byly žalobou napadeny, ani neobsahuje žalobní body, z nichž by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje

žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. S ohledem na výše uvedené tak žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení se ve vyjádření ztotožnila se závěry žalovaného uvedenými v napadených rozhodnutích, a považovala je za řádně odůvodněné. Žalovaný dle názoru osoby zúčastněné na řízení dostatečně zjistil skutkový stav věci, když provedl všechny důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, na základě provedených důkazů dospěl ke správným skutkovým zjištěním a věc správně posoudil i po právní stránce. Konstatoval, že žaloba se téměř nezabývá vadami napadeného rozhodnutí a pochybeními správního úřadu, nýbrž tendenčně popisuje spory mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení, resp. jejím právním předchůdcem, společností GTS NOVERA a.s. Tyto spory jsou pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní. Podotkla, že soud ve správním soudnictví je oprávněn pouze přezkoumávat zákonnost správního rozhodnutí a logiku správní úvahy. Soud při přezkumu zákonnosti správních rozhodnutí respektuje meze a volnost správního uvážení. Je nadán pravomocí hodnotit, zda při úvaze správní orgán nevybočil ze zákonných mezí, zda jsou jeho úvahy logické, vyplývají z podkladů rozhodnutí a jsou konkrétně řádně zdůvodněné. Při splnění uvedených podmínek pak soud do takového rozhodovacího procesu již zasahovat nemůže, neboť by tím o věci zákonem svěřené správnímu úřadu de facto rozhodoval sám. Povinností soudu tedy je pouze posoudit, zda na základě důkazů a podání obsažených ve správním spisu dospěl žalovaný správní orgán ke správnému a logickému rozhodnutí. Ve správním soudnictví není možné přihlížet ani k jiným řízením vedeným mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení či k rozhodnutím vydaným v těchto jiných řízeních. Zdůraznila, že s ohledem na skutečnost, že předmětem řízení je konkrétní rozhodnutí správního orgánu, se správní soud může zaměřit pouze na posuzování zákonnosti tohoto správního rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo. Doplnila, že i rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.6.2009, č.j.: 3 Cmo 398/2008-685, potvrdil právo osoby zúčastněné na řízení užívat ochranné známky NOVERA a konstatoval, že jednání osoby zúčastněné na řízení není nekalosoutěžním jednáním.

Odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2009, č.j.: 6 As 25/2009-193 a č.j.: 6 As 26/2009-175 v obdobných sporech žalobce, žalovaného a osoby zúčastněné na řízení. Dále se ztotožnila se závěrem žalovaného, že namítaná ochranná známka č. 259067 ve znění „NOVERA“ nezískala dobré jméno ve vztahu k výrobkům a službám zapsaným ve třídách 19, 36 a 37 ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. Žalobce se sice domníval, že ve správním řízení předložil řadu důkazů o rozsahu propagace svých služeb a doby užívání uvedené ochranné známky, která tak získala dobré jméno, z něhož by osoba zúčastněná na řízení neoprávněně těžila. S těmito tvrzeními však nelze v žádném případě souhlasit, neboť vychází z mylných představ o povaze ochranné známky s dobrým jménem a způsobu získání dobrého jména. Zásadní hlediska pro výklad dobrého jména obsahuje rozhodnutí Evropského soudního dvora ve věci C- 375/97 General Motors v. Yplon S.A. Soud v případě „General Motors“ judikoval, že základní podmínku, kterou musí ochranná známka splňovat, aby jí bylo přiznáno dobré jméno, je známost u podstatné části relevantní veřejnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že jako klíčové kritérium dobrého jména soud určil známost ochranné známky, jsou rozhodujícími doklady průzkumy mezi relevantní veřejností. Vysoká známost vyplývající z průzkumů mezi spotřebiteli, která se pohybuje například nad hranicí 80 procent, je velmi významným důkazem, že ochranná známka získala dobré jméno. Další věrohodným důkazem dobrého jména bývá vedoucí podíl výrobků či služeb označených předmětnou ochrannou známkou na daném trhu. Žalobce sice předložil velké množství příloh, tyto přílohy však nijak nevypovídají o získání dobrého jména namítanou ochrannou známkou č. 259067. Žalobce totiž neprokázal, že jeho ochrannou

známku zná podstatná část relevantní veřejnosti. Na známost označení mezi veřejností lze jen těžko usuzovat na základě reklamní kampaně, neboť ta tvoří pouze prostředek k získání známosti. Skutečnost, že žalobce svou známku propagoval, automaticky neznamená, že si spotřebitelé jeho označení skutečně zapamatovali a spojují si jej s výrobky a službami žalobce. Ačkoliv byly do propagace kombinovaného označení „NOVERA“ zřejmě investovány vysoké finanční prostředky, jednalo se většinou o reklamu velmi špatně vnímatelnou či profesně a regionálně zaměřenou. Námitky podané podle ust. § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. tak žalovaný po právu zamítl jako neoprávněné, přičemž své rozhodnutí řádně odůvodnil. Žalobce jednak neprokázal, že by jeho známka „NOVERA“ získala dobré jméno a už vůbec nedoložil, jak by užívání přihlašovaného označení „Novera“ velkou telekomunikační společností s celostátní působností nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo případného dobrého jména starší ochranné známky, která byla vždy striktně užívána pouze pro činnosti související se stavebnictvím a realitami, a to v regionálním rozsahu. Zdůraznila, že Průzkum dobrého jména společnosti NOVERA spol. s r.o. získání dobrého jména prokázat nemůže. V průzkumu se totiž uvádí, že se ho zúčastnilo 150 respondentů vybraných z databáze žalobce, kteří s touto společností navázali spolupráci v letech 1999 až 2004. Zmíněným výběrem respondentů žalobce sám zcela znehodnotil provedený průzkum a jeho výsledky. S ohledem na níže uvedené se podobné výzkumy uskutečňují mezi náhodně vybranými zástupci relevantních spotřebitelů, neboť jen tak je možné určit věrohodný rozsah známosti. Pokud k průzkumu žalobce zvolil 150 osob, o kterých předem věděl, že jeho produkty znají, je výsledek takového zkoumání irelevantní. Stejně tak je nerozhodný fakt, že jsou tyto osoby s jeho výrobky či službami spokojeny a kladně je hodnotí. Uvedené množství osob navíc představuje jen mizivý vzorek relevantní veřejnosti. K tomu poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2009, č.j.: 6 As 25/2009-193 a č.j. 6 As 26/2009-175.

K polemice žalobce, týkající se posouzení zaměnitelnosti označení NOVERA a Novera a výrobků a služeb odkázala zejména na předmět podnikání žalobce a osoby zúčastněné na řízení zapsané v obchodním rejstříku. Jedná se tedy o posouzení námitek podaných z titulu nezapsaného označení žalobce podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb. Uvedla, že žalobce doklady předloženými ve správním řízení nepochybně prokázal, že tato označení užíval pro stejné zboží a služby z oblasti stavebnictví a realit, pro jaké má zapsanou ochrannou známku č. 259067 ve znění „NOVERA“. Žalobce užíval svou obchodní firmu Novera spol. s r.o. především ve spojení s prodejem stavebních materiálů, výstavbou rodinných domů na klíč a realitní činností. Dle osoby zúčastněné na řízení ani jediný z dokladů předložených ve správním řízení neproazuje, že by žalobce působil i mimo oblast stavebnictví, natož aby se zabýval poskytováním telekomunikačních služeb. Případná částečná podobnost předmětů podnikání žalobce a osoby zúčastněné na řízení není z hlediska § 7 odst. 1 písm. g) uvedeného zákona rozhodná, neboť obchodní firma je posuzována jako jakékoliv jiné nezapsané označení a z tohoto důvodu žalovaný vyžaduje prokázání užívání obchodní firmy pro konkrétní výrobky a služby.

Uvedla, že se žalobce pokouší složitými konstrukcemi dovést podobnost stavebních a telekomunikačních služeb. Tento názor však osoba zúčastněná na řízení nesdílí, neboť je běžné, že telekomunikační sítě zavádí specializovaná společnost odlišná od stavitele. Stavební společnost tak nepochybně nepotřebuje poskytovat telekomunikační služby, neboť v této oblasti spolupracuje s telekomunikačními společnostmi. Pokud jde o porovnání předmětných služeb, účel telekomunikačních služeb spočívá především v poskytování spojení pomocí telefonů, mobilních telefonů, satelitů či jiných bezdrátových systémů a poskytování internetového připojení a dalších datových služeb. Účelem stavebních služeb je na druhé straně pouze výstavba domů či jejich opravy. Služby poskytované osobou zúčastněnou na řízení představují až na výjimky speciální služby z oblasti techniky, které jsou poskytovány

specializovanými subjekty a které umožňují komunikovat prostřednictvím technických zařízení. Předmětné služby se tak liší povahou, účelem i cílovými spotřebiteli. K závěru, že žalobce poskytuje pouze stavební služby dospěl ve zmiňovaném rozsudku ze dne 17.6.2009, č.j.: 3 Cmo 398/20U8-685 i Vrchní soud v Praze. V rámci uvedeného soudního řízení přitom žalobce předložil obdobně doklady jako v rámci správního řízení o zápisu ochranné známky „Novera“ a následné žaloby proti předmětnému správnímu rozhodnutí.

Pokud jde o nové důkazy, které žalobce navrhuje v rámci žaloby zejména k prokázání svých tvrzení, že poskytoval telekomunikační služby dříve než osoba zúčastněná na řízení, konstatovala, že řízení o správní žalobě nepředstavuje pokračování správního řízení. Soud je povinen vycházet především z obsahu dokumentů obsažených ve správním spisu. Žalobce tedy nemůže v soudním řízení uplatnit další důkazy, které mohl a měl uvést v průběhu správního řízení, a to zejména v koncentrační době pro podání námitek. To platí zejména o osvědčení vydaném v roce 2008 Českým telekomunikačním úřadem, o Obchodním plánu žalobce vydaném údajně v roce 2003 a o údajných nabídkách telekomunikačních služeb klientům žalobce. Zákon č. 441/2003 v § 25 obsahuje zvláštní úpravu koncentrace námitkového řízení, a z tohoto důvodu nelze použít obecnou úpravu obsaženou ve správním řádu. Z tohoto důvodu žalovaný nemohl přihlídnout k žádným dokladům předloženým až v odvolacím řízení.

Konstatovala, že žalobcem uvedené doklady nejsou relevantní. Žalobce nemohl poskytovat v letech 2000 až 2007 telekomunikační služby, neboť nebyl až do 5.2.2008 držitelem příslušné telekomunikační licence a neměl tento předmět podnikání zapsán v obchodním rejstříku. Pokud by žalobce přesto takové služby poskytoval, jednalo by se o neoprávněné podnikání dle ustanovení § 3a obchodního zákoníku. K osvědčení č. 2352 Českého telekomunikačního úřadu ze dne 5.2.2008 č.j. 5 477/2008-631, osoba zúčastněná na řízení sdělila, že toto oprávnění žalobci vzniklo až v roce 2008, kdy si spotřebitelská veřejnost spojuje označení „NOVERA“ v oblasti telekomunikací pouze s osobou zúčastněnou na řízení. Obchodní plán žalobce z roku 2003 pak je jen předběžným záměrem a nijak neprokazuje poskytování telekomunikačních služeb. Pokud jde o nabídky a ceníky telekomunikačních služeb pro klienty administrativního a bytového komplexu JESENICE CITY nabízených žalobcem pod označením „Novera“, datované většinou dnem 25.1.2008, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobce tímto jednáním nepochybně porušuje práva osoby zúčastněné na řízení zejména ke slovní ochranné známce zn. sp. O-422581 ve znění „NOVERA“ a kombinované ochranné známky zn. sp. O-423163 ve znění „Novera“, zapsaným zejména pro telekomunikační služby. Z uvedeného zákazu sice existují určité výjimky. V tomto případě však nehraje roli, že žalobce má obchodní firmu NOVERA spol. s r.o., neboť tato skutečnost ho neopravňuje nabízet telekomunikační služby pod označením NOVERA.

Pokud jde o dopisy třetích stran předložené ve správním řízení, které mají dokládat, že veřejnost zaměňuje žalobce a osobu zúčastněnou na řízení, podotkla, že z předložených dopisů nevyplývá, že by byly adresovány žalobci. Naopak dva z nich jsou adresovány společnosti GTS NOVERA a.s., u jednoho adresát zcela chybí a pouze u jednoho z dopisů je v místě adresy uvedeno GTS NOVERA, Říčanská 431, 252 42, Jesenice u Prahy, takže z tohoto dopisu rovněž není patrné, komu byl adresován. Záměna žalobce a osoby zúčastněné na řízení na straně veřejnosti tak žalobcem nebyla nijak doložena, neboť z jediného dopisu nelze učinit závěr, že mezi oběma společnostmi k záměně dochází. I kdyby však k ojedinělým omylům docházelo, nabízí se otázka, zda by se jednalo o průměrně vnímavé spotřebitele, neboť jen jejich jednání lze vzít v úvahu. Pokud jde o doklady obsažené v ostatních spisech přihlášek ochranných známek se slovním prvkem „Novera“, především ve spisu O-422581, kde žalobce předložil mimo jiné čtyři faktury vystavené za „montážní práce — slaboproud — rozvody pro telekomunikace“, osoba zúčastněná na řízení podotkla, že žalobce ve fakturách figuruje jako odběratel služeb nikoliv jako jejich dodavatel, kterým je společnost Elektro

Machoň, s.r.o., a tak jen těžko mohou sloužit jako důkaz v jeho prospěch. Z uvedených důvodů žalovaný správně zamítl námitky podané podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb. jako neoprávněné.

S ohledem na výše uvedené osoba zúčastněná na řízení navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 7 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky")

- b) vlastníkem starší ochranné známky, která je shodná s přihlašovaným označením nebo mu je podobná, pokud má být takové označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána, avšak jde o starší ochrannou známku, která má v České republice dobré jméno, a užívání přihlašovaného označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu,
- g) uživatelem nezapsaného označení nebo jiného označení užívaného v obchodním styku pro shodné nebo podobné výrobky nebo služby, které je shodné s přihlašovaným označením nebo je mu podobné, pokud označení nemá místní dosah a právo k tomuto označení vzniklo před dnem podání přihlášky,
- h) fyzickou osobou, jejíž právo na jméno a na ochranu projevů osobní povahy mohou být dotčena přihlašovaným označením, popřípadě osobou oprávněnou uplatňovat tato práva na ochranu osobnosti,
- i) osobou, které náleží práva k autorskému dílu, pokud autorské dílo může být užíváním přihlašovaného označení dotčeno,
- j) vlastníkem staršího práva z jiného průmyslového vlastnictví, pokud práva z průmyslového vlastnictví mohou být užíváním přihlášeného označení dotčena,
- k) tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.

Soud posoudil námitky žalobce takto:

K poukazu žalobce na skutečnost, že je vlastníkem ochranné známky zn.sp.: O-188853 ve znění „NOVERA“, zn.sp.: O-426950 ve znění „Nová éra“, zn.sp.: O-426949 ve znění „Novera“, zn.sp.: O-433294 ve znění „Novera“, ochranné známky Společenství č. 6172266 ve znění „NOVERA“ a ochranná známka zn.sp.: O-460472 ve znění „Novera“ soud uvádí, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce podal ve všech projednávaných případech námitky toliko z důvodu existence kombinované ochranné známky zn.sp. O-188853, je odkaz na zbývající ochranné známky žalobce neopodstatněný. Existenci žalobcem namítané ochranné známky se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zabýval.

Tvrzení žalobce, že označení „NOVERA“ je fantazijním označením, které žalobce užíval již před zápisem obchodní společnosti NOVERA spol. s r.o. do obchodního rejstříku, tedy přede dnem 11.10.1999, přičemž toto označení vzniklo spojením prvních třech hlásek příjmení jednatele společnosti Václava Nováka se slovem éra, není žalobní bod, který by byl způsobilý zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Jedná se pouze o konstatování žalobce, které je navíc v souladu s žalobou napadenými rozhodnutími. V napadených rozhodnutí žalovaný uvedl, že „z hlediska významového bude průměrný spotřebitel tento slovní prvek považovat za fantazijní, ...“. Zároveň žalovaný konstatoval, že žalobce užíval toto označení před podáním přihlášky předmětné ochranné známky, přičemž toto užívání nemělo, respektive nemá jen místní dosah. S ohledem na výše uvedené soud považoval za nadbytečné provedení žalobcem navrhovaných důkazů k tomuto tvrzení.

Námítka žalobce, že začal podnikat v oblasti komunikací dříve než osoba zúčastněná na řízení, není v projednávaném případě relevantní. Je tomu tak proto, že v případě námitek podaných podle ust. § 7 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. je Úřad povinen zkoumat na základě namítajícím předložených tvrzení a důkazů, zda nedošlo ke splnění podmínky, bránící přihlašované označení zapsat. Žádná z podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. nebrání zápisu přihlašovaného označení pouze na základě skutečnosti, že jeden ze subjektů podniká v určité oblasti déle. Soud zároveň neprovedl žalobcem navrhované důkazy, neboť provedení důkazů k neopodstatněnému tvrzení by bylo neúčelné. K tomu soud rovněž připomíná, že v žalobou napadených rozhodnutích dospěl žalovaný k závěru, že z žalobcem předložených dokladů nijak nevyplývá, že by poskytoval služby zahrnující montáž a instalaci telekomunikačních kabelů a zařízení, neboť doklad o odpojení a vystěhování PC a montáži kabelu pro připojení k internetu nelze brát jako relevantní, když žalobce zde figuruje jako odběratel těchto služeb, nikoliv jako poskytovatel či zprostředkovatel pro třetí osoby. Využívání výpočetní techniky pro interní potřeby nelze zaměňovat s prodejem těchto výrobků a s poskytováním příslušných služeb spotřebitelské veřejnosti. Tyto závěry pak žalobce v podané žalobě nikterak nerozporoval. Z uvedených důvodů soud neshledal tvrzení žalobce oprávněným.

Poukaz žalobce na skutečnost, že zúčastněná osoba začala užívat označení obsahující slovo „NOVERA“ až po dni jejího vzniku, tedy od roku 2005, dále poukaz žalobce, že zúčastněná osoba podala celkem 37 přihlášek ochranných známek, přesvědčení žalobce, že zúčastněná osoba musela vědět o existenci namítané ochranné známky, mínění, že vzhledem ke způsobu vzniku osoby zúčastněné na řízení by bylo logické zachování jisté kontinuity a upozornění žalobce, že zúčastněná osoba nepoužívá na svých internetových stránkách obchodní firmu tak, jak byla zapsána do obchodního rejstříku, nejsou žalobními body, které by byly způsobilé jakkoliv zpochybnit zákonnost napadených rozhodnutí. I v tomto případě se jedná o konstatování žalobce, a to bez zřejmé souvislosti s odůvodněním napadených rozhodnutí. Tato konstatování s důvody, pro které správní orgány nevyhověly námitkám žalobce, nikterak nesouvisejí. Vzhledem ke skutečnosti, že uvedená sdělení žalobce nemohou mít vliv na posouzení projednávaného případu, soud neprovedl důkazy, které mají tato sdělení dokazovat. Provedení těchto důkazů by bylo zcela nadbytečné.

K námitce žalobce, že slovní prvek „GTS“, který je prvkem popisným a nemá tudíž distinktivní povahu, nelze považovat za snahu zúčastněné osoby odlišit se od ostatních subjektů na trhu, soud předně uvádí, že správní orgány se v napadených rozhodnutí povahou prvku „GTS“ vůbec nezabývaly. Tento prvek totiž nebyl součástí žádného z označení, které v projednávaném případě přihlašovala zúčastněná osoba. Povaha slovního prvku GTS,

objevující se toliko v názvu obchodní firmy zúčastněné osoby, tak není pro posuzovaný případ relevantní.

K odkazu žalobce na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 17.6.2009, č.j.: 3 Cmo 398/2008-685 a k tvrzení žalobce, že se jedná o nový důkaz, který nemohl uplatnit dříve, soud předně uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se jedná o materiál uplatněný po uplynutí zákonné tříměsíční lhůty, a tedy že na rozhodnutí nemůže mít vliv. Zároveň však žalovaný sdělil, že se s obsahem rozhodnutí seznámil a zjistil, že se výrok týká toliko změny obchodní firmy zúčastněné osoby, nikoliv známkoprávních či nekalosoutežních aspektů sporu, přičemž nároky žalobce byly zamítnuty. Z výše uvedeného vyplývá, že se žalovaný rozhodnutím Vrchního soudu v napadených rozhodnutích zabýval bez ohledu na uplynutí tříměsíční lhůty, přičemž žalobci objasnil, z jakých důvodů toto rozhodnutí nemůže mít na projednávaný případ vliv. Tento závěr žalovaného žalobce v podané žalobě nerozporoval. Vzhledem k tomu, že uvedeným rozsudkem Vrchního soudu v Praze byla zúčastněné osobě uložena povinnost změnit obchodní firmu tak, aby neobsahovala slovo NOVERA, avšak žaloba o ochranu před porušováním práv z ochranné známky a o ochranu před nekalou soutěží byla soudem zamítnuta, nelze tento rozsudek žádným způsobem vztahovat na projednávaný případ, či z něho dovozovat jakákoliv práva vztahující se k tomuto řízení. Projednávaný případ tak rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 17.6.2009, č.j.: 3 Cmo 398/2008-685 nemohlo ovlivnit. Z uvedených důvodů soud námitku žalobce, v níž se dovolával rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 17.6.2009, č.j.: 3 Cmo 398/2008-685, neshledal oprávněnou. Důkazy k uvedené žalobní námitce soud s výjimkou rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 17.6.2009, č.j.: 3 Cmo 398/2008-685 neprovedl, neboť by to na projednávaný případ nemohlo mít žádný vliv.

Námitku žalobce, podle které dodavatelské faktury, objednávky a další materiály prokazující zájem nebo skutečnou dodávku výrobků nebo poskytování služeb na českém trhu byly předloženy k námitkám, respektive k připomínkám proti zápisu ochranných známek zúčastněné osoby do rejstříku, avšak žalovaný je nebral v potaz, neshledal soud důvodnou. K uvedené námitce soud předně poukazuje na žalobou napadené rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí žalovaný vždy u jednotlivých námitek podaných podle konkrétního ust. § 7 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. shrnul, jaké skutečnosti jsou relevantní pro jejich posouzení. Následně uvedl, jaké důkazy k prokázání svého tvrzení žalobce předložil, případně odkázal na již předložené důkazy. Konečně žalobce přistoupil k jejich hodnocení. U námitek podané podle ust. § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. tak žalovaný na stráně 10 a 11 napadeného rozhodnutí shrnul předložené důkazy. Následně uvedl, že žalobce doložil rozsáhlou propagační činnost, z níž nelze bez dalších informací na získání dobrého jména a případné těžení z něj nebo z rozlišovací způsobilosti namítaného označení usoudit. Obchodní korespondence není průkazná, neboť ze 4 předložených dopisů není adresát uveden, u jednoho je jako adresát uvedena společnost GTS NOVERA se sídlem Říčanská 431, Jesenice u Prahy, kde žalobce nesídlí a zbývající dva dopisy jsou adresované společnosti GTS NOVERA a.s. U předloženého materiálu „Průzkum dobrého jména společnosti NOVERA spol. s r.o.“ a dále k důkazním prostředkům, nacházející se v ostatních přihláškách ochranných známek, žalovaný poznamenal, že jej s ohledem na koncentrační zásadu nemohl vzít v úvahu. K předloženému průzkumu dále sdělil, že protože byl získán nikoliv mezi všemi relevantními spotřebiteli, ale výlučně mezi bývalými či současnými obchodními partnery, nemá potřebnou vypovídací hodnotu. Z výše uvedeného je zřejmé, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval všemi důkazy předloženými žalobcem, případně uvedl, z jakého důvodu k předloženým důkazům nelze přihlížet. Zároveň žalovaný sdělil, z jakého důvodu žalobcem předložené důkazy neprokazují získání dobrého jména. Závěry žalovaného

žalobce v podané žalobě nerozporoval. Pokud se žalobce domáhal uznání důkazů v podobě objednávek a faktur, soud uvádí, že účetní doklady, faktury a objednávky jsou doklady o vnitřním fungování žalobce. Tyto důkazy tak mohou prokazovat obrat žalobce, bez dalšího však nemohou prokázat existenci dobrého jména v České republice. K předloženému materiálu „Průzkum dobrého jména společnosti NOVERA spol. s r.o.“ soud rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2011, č.j.: 6 As 31/2010–261, zabývající se obdobným případem žalobce. V uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že aby takový průzkum bylo možné akceptovat jako důkaz toho, že určitá firma či výrobky a služby požívají dobrého jména, je nezbytné, aby jeho adresátem byl statisticky relevantní vzorek subjektů, které v dané oblasti působí a které lze ve své podstatě označit za klienty potenciální. Uvedený požadavek nebyl v projednávaném případě splněn.

Obdobně v případě námitek vznesených žalobcem podle ust. § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb. žalovaný na základě předložených důkazů dospěl k závěru, že žalobce užíval namítané označení před podáním předmětné přihlášky, přičemž toto užívání nemělo, respektive nemá jen místní dosah. Dále shledal, že celkový dojem, jakým porovnávaná označení působí na průměrného spotřebitele je podobný. Naproti tomu žalovaný dospěl na základě předložených důkazů k závěru, že není splněna podmínka, shodnosti či podobnosti výrobků a služeb, neboť výrobky a služby, prodávané a poskytované pod namítanými označeními, jsou jiné povahy, mají jiný účel a nacházejí si, ve srovnání se službami uvedenými v seznamu přihlašovaného označení, odlišný okruh spotřebitelské veřejnosti. K tomu žalovaný sdělil, že z žalobcem předložených dokladů nevyplývá, že by žalobce poskytoval telekomunikační služby, neboť doklad o odpojení a vystěhování PC a montáži kabelu pro připojení k internetu nelze brát jako relevantní, když žalobce zde figuruje jako odběratel těchto služeb. Využívání výpočetní techniky pro interní potřeby pak nelze zaměňovat s prodejem výrobků a s poskytováním příslušných služeb spotřebitelské veřejnosti. Zároveň konstatoval, že důkazy předložené s rozkladem nemohou být s ohledem na koncentraci řízení brány v potaz. Z výše uvedeného vyplývá, že i v tomto případě se žalovaný zabýval všemi důkazy přeloženými žalobcem, případně sdělil z jakého důvodu k nim přihlížet nelze. Ani v tomto případě pak žalobce výše uvedené závěry žalovaného nerozporoval. Žalobce nedoložil, že výrobky a služby, které poskytuje jsou podobné s výrobky a službami, které poskytuje osoba zúčastněná na řízení a soud s ohledem na shora uvedené neshledal jeho námitku oprávněnou.

Nedůvodnou soud shledal rovněž námitku žalobce, podle které žalobce poskytuje spolu s výstavbou domů i další související služby, jako je zavádění telekomunikačních sítí. Tyto služby jsou určeny stejnému okruhu spotřebitelů, jako služby uvedené v seznamu přihlašovaného označení. Dochází tak k záměně vlastníků, jejich obchodní firmy a zapsané (přihlašované) ochranné známky. K uvedené námitce soud předně poukazuje na skutečnost, že zúčastněná osoba přihlásila své označení, zejména pro telekomunikační služby, zejména služby telefonní a datové, pronájem a půjčování zařízení pro telekomunikační služby a pro přenos informací, pronájem a půjčování přístrojů pro přenos zpráv, zprostředkovatelskou a poradenskou činnost pro služby v oblasti telekomunikací, informace o telekomunikaci, směrovací a spojovací služby pro telekomunikace, poskytování telekomunikačních připojení ke globální počítačové síti, poskytování uživatelského přístupu ke globální počítačové síti, počítačovou komunikaci ve třídě 38 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb. Pokud tak žalobce namítal, že poskytuje některé výše uvedené služby, což dokládal (doklad o odpojení a vystěhování PC a montáži kabelu pro připojení k internetu), nelze uvedenou námitku akceptovat, a to s ohledem na rozhodovací praxi a judikaturu Nejvyššího správního soudu. V inkriminovaném případě jsou si sice ochranné známky zúčastněné osoby a žalobce podobné, dotčené výrobky a služby

nejsou zaměnitelné, neboť jsou určeny různým skupinám veřejnosti. Výrobky a služby zúčastněné osoby a žalobce nevykazují konkurenční charakter. Konečně tytéž výrobky a služby nevykazují ani komplementární charakter, neboť mezi nimi neexistuje úzký vztah v tom smyslu, že jeden je nezbytný nebo důležitý pro užití druhého, takže si mohou spotřebitelé myslet, že odpovědnost za výrobu těchto výrobků nebo za poskytování těchto služeb nese stejný podnik. V projednávané věci koneční příjemci dotčených výrobků a služeb jsou odlišní a veřejnost, která se zajímá o služby telekomunikační služby, zejména služby telefonní a datové, poskytované přihlašovatelem ochranné známky, zřejmě nebude vědět o službách poskytovaných žalobcem. Pokud by si však někteří zákazníci žalobce mohli klást otázku ohledně obchodního původu výrobků a služeb, budou vždy rozlišovat mezi specializovaným podnikem, který poskytuje výrobky a služby spojené s novou érou bydlení, a zúčastněnou osobou, která poskytuje služby především telekomunikační služby, zejména služby telefonní a datové, zprostředkovatelskou a poradenskou činnost pro služby v oblasti telekomunikací, informace o telekomunikaci, směrovací a spojovací služby pro telekomunikace, poskytování telekomunikačních připojení ke globální počítačové síti, poskytování uživatelského přístupu ke globální počítačové síti, počítačovou komunikaci. Rovněž Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 16.3.2011, č.j.: 6 As 31/2010–261 uvedl, že podle ustálené judikatury představuje nebezpečí záměny nebezpečí, že se veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí od stejného podniku, případně od podniků hospodářsky propojených. Nebezpečí záměny, pokud jde o obchodní původ výrobků, musí být posouzeno globálně, s ohledem na všechny relevantní faktory v projednávaném případě, zejména vzájemnou závislost mezi podobností označení a podobností výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje. Přestože však v projednávaném případě předmětná označení lze shledat podobnými, soud opakuje, že žalobce nedoložil, že jsou podobné i výrobky a služby, které on sám a osoba zúčastněná na řízení poskytují. Tato skutečnost vyplývá z rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Na výše uvedeném závěru pak žalobcem navrhované důkazy i s přihlédnutím ke koncentrační zásadě, zakotvené v ust. § 25 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., již nic nemohou změnit. Z uvedených důvodů soud jejich provedení považoval za nadbytečné. Soud tak námitku žalobce neshledal opodstatněnou.

Ze všech uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce výslovně souhlasil s rozhodnutím soudu bez nařízení ústního jednání, žalovaný nevyjádřili ve lhůtě do dvou týdnů od doručení výzvy soudu a ani později svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl v řízení úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

O nákladech osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 5 věty první s.ř.s. Osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena soudem žádná povinnost.

P o u č e n í : Proti I. výroku rozsudku není kasační stížnost přípustná (§ 104 odst. 3 písm. b) s.ř.s.). Proti II., III. a IV. výroku rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se

podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. února 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.